

Beteg-e a világ?

A betegségnek számtalan változata van, amelyeket most csak nagyon egyszerűen csoportosítunk. Amikor valaki testileg beteg, akkor egy csapásra minden megváltozik. Csak aki benne szenved valamilyen testi betegség nyomorúságában, az tudja, hogy mit jelent a testi betegség – az ezzel előállt fordulattal, sok-sok küzdelemmel, kérdéssel, mélységekkel, kétségekkel. Ezt „kívülről” nem lehet másnak igazán átélni soha.

A testi betegségek mellett sokféle lelki betegség is gyötörhet bennünket. Az ember megfárad, kudarcok érik – mai, modern kifejezéssel élve „kiég” az élete –, nem látja a jövőt, a folytatást; kedélyvesztett, lemondó, csüggedt, egykedvű lesz; lelkiekben elerőtlenedik, összeomlik...

Van a betegségeknek egy harmadik változata is, a mentális betegségek sora; amikor az emberben megbomlik valami. Az idegi, mentális megterheltség sokkal nagyobb nyomorúság, mint a lelki betegségnek nevezett kedélyvesztettség és annak bármiféle fajtája. Igazából tehetetlenül állunk ez előtt a betegség előtt, valójában még a szakemberek is, akik gyógyszerekkel tudják csak egy időre a tüneti kezelést biztosítani. Ilyenkor látjuk igazán, hogy minden betegség esetében nagy áldás a gyógyító emberi eszköz, mint az Isten eszköze.

Kegyelmi állapot azonban belátni azt, hogy sokkal többre van szükség a valódi gyógyuláshoz: az Isten mindenre elégséges szabadító hatalmára!

Beteg ez a világ. Óriási problémákkal küzd világunk. Háborúk sorozata, nyugtalan-rohanó életünk, bizonytalan-kilátástalan jövő... stb.

KONRAD LORENZ műve, az emberiség nyolc fő bűnéről, leír olyan tendenciákat, amiben manapság nyakig benne vagyunk; ha nem mélyebben. A nyugati társadalmakban alapvető értékek, hagyományok, kultúrák eresztékei lazulnak meg és esnek szét. Félelmetes ezt látni, szinte tehetetlenül megélni...

Sokféleképpen vagyunk betegek. A betegség alapvető gyökerét ezzel a három betűvel fejezi ki a Szentírás: „bűn”; eltávolodás az élet eredetétől, az élő Istentől. Beteg az egyes ember. Betegek a közösségek, beteg a közélet, betegek a különböző csoportok, amelyek gyűlöletesen egymásnak feszülnek.

Mi lehet erre a megoldás? Erre négy lépés szükséges: 1. Belátni, hogy betegek vagyunk és a világ sem egészséges 2. Felismerni Isten szándékát, gyógyító erejét 3. elindulni Isten felé, gyógyítson meg és végezetül 4. Maga a GYÓGYULÁS folyamata, melyben teljesen átadjuk magunkat Istennek.

Egy történet arról szól, hogy a király egyszer megkérdezte három bölcs tanácsadóját: mi a legborzasztóbb a világon? Egyik azt mondta a szegénység, másik azt válaszolta a betegség, a harmadik pedig így szólt: a legborzasztóbb a világon, ha életünk végén rájövünk arra, hogy elrontottuk az életünket. A modern idők egyik legnagyobb kísértése, hogy magunkra építünk, saját magunkban bízunk, és hogy nincs szükségünk Istenre.

Soeren KIERKEGAARD: *az ember kétségbeesetten nem akar önmaga lenni... Isten előtt.* Istennek a teremtéskor nem csak az volt a szándéka, hogy az ember valamilyen általános módon higgyen benne, hanem az is, hogy mindenképp szeresse őt, hogy életének középpontjában ő álljon, és IDENTITÁSÁT benne építse fel. Minden más bűn.

Így kezdődött a bűn terjedése is a földön. A Biblia leírja azt, ahogyan a bűn terjed, és lassan elborítja a földet. Három történet jelzi a bűn terjedését. Káin és Ábel története; a vízözön és Bábeli torony története.

A Teremtés könyvéből ismerjük Káin és Ábel történetét. A két fiú közötti konfliktust, amelyet az áldozatbemutatás szüli meg. „Az Úr kegyesen tekintett Ábelre és áldozatára, Káinra és áldozatára azonban nem tekintett.” (Gen 4,5)

Káin és Ábel a mindenkori EMBERI PROTOTÍPUSOK. A kapzsiság és a rosszindulat összeütközik a becsületességgel és a gerincességgel. Ábel nem sajnálja Istentől az áldozatot: üzenete elérkezik Teremtőjéhez, mert valahol helyén a szíve, szeretetből ajánlja fel áldozatát, hálatelt szívvel.

Káin nem tartja fontosnak, hogy köszönetet mondjon mindazért, amit birtokol. Drámája viszont akkor kezdődik, amikor felébred lelke mélyén az IRIGYSÉG. Az ördögi kör hamar bezárul: az irigység újabb tette készíti: megölni azt, akinek az áldozata „felszállt Istenhez”.

A testvérgyilkos a történetben az abszolút rosszat jelképezi, míg Ábel az abszolút jót testesíti meg. A mindennapi életben viszont kissé másképp tapasztaljuk a valóságot. Káin és Ábel, Mefisztó és Faust megvan minden emberben. Az erkölcstelenség, lopás, gyilkosság, házasságtörés, kapzsiság, rosszindulat, csalás, kicsapongás, irigység, káromlás, bálványimádás, ellenségeskedés, harag éppúgy emberi tényezők, mint a szeretet, öröm, békeség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Olvashatjuk a Galatáknak írt levél 5. fejezetében. Az ember önmagában hordozza a becsületes Ábelt és a testvérgyilkos Káint, Faust professzort és Mefisztót, aki lelkét képes az ördögnek is eladni.

VIKTOR HUGO írja a Nevető emberben: „A becsvágy bennünk él és ellenünk tör.” Az ember saját döntése alapján válik Ábellé vagy Káinná. „Az Úr kegyesen tekintett Ábelre és áldozatára, Káinra és áldozatára azonban nem tekintett.” (Gen 4,5) Korunk legjellemzőbb főbűne: A BECSVÁGY illetve AZ IRIGYSÉG (lat. *invidia*). Irigység által az vétkezik, ki embertársának javát nem kívánja, és szomorú, ha jól megy a sora illetve örül, ha rosszul megy dolga.

A gonosz feltárja azt, ami hiányzik az életünkben, közben elvakít, hogy ne vegyük észre azt, amink van. Ugyanakkor rámutat arra is, ami másoknak van, s elvakít, hogy ne lássuk meg az ő életük hiányosságait. Az irigy mindig hasonlítgat. Aki elbukik a kísértésben, annak szívét megsebzí az irigység. Ettől fogva azt akarja, hogy másnak se legyen. Az irigység a kárörömmel párosul: az irigy örül mások szerencsétlenségének, kudarcának.

A művészettörténet úgy ábrázolja az irigységet mint a csontot rágó nőt a kutya hátán. A beteg ember betegségébe feledkezik, önmagáig felejtí a világot. A beteg ember betegségébe feledkezik, világban-benne-léte a világ őbenne-létévé süllyed. Életfolyamatait nagyon nagynak érzi, egyetlen forró dobogás a világ, amelyben él. A beteg ennek a titokvilágnak vált játékvává. A betegség az élő szervezet olyan állapota, amelyben az életfolyamatok a normálistól eltérnek. A betegség legegyszerűbben úgy fogalmazható meg, mint az egészség ellentéte. A fájdalom és a betegség a bűneset óta szerves része az emberi életnek, de soha nem szabad elfelejtenünk, hogy – a közfelfogással ellentétben – nem Isten büntetése (Jn 9,1–3)! Isten az embernek már a teremtéskor méltóságot adott, amely a világ többi teremtménye fölé emeli, s ezt a többletet az egészség elvesztése sem veheti el. A beteg ember a Biblia szerint nem „rendszerhiba”, megvetendő, lesajnálható kivétel, hanem lehetőség a szembesülésre önmagunk elesett voltával. A szenvedés a bibliai szemlélet szerint nem más, mint egy fájdalmas tanulási folyamat, amelynek végén önmagunk megismerése és Isten akaratából az ő dicsőségére mutató gyógyulás öröme vár. E folyamat megérteti velünk, hogy a reménység nem üres, elvont fogalom, hanem emberi létünk alappillére, amely nélkül formátlanok tetteink és kilátástalan a jövőnk. Aki az életében már megtapasztalta a szenvedést, Isten kegyelméből ahelyett, hogy gyengébb, inkább erősebb lett,

arról nem is beszélve, hogy birtokába juthatott a másokon segítség képességének is. A fizikai gyógyulás témájával összefüggésben sokszor felmerül az állítás, hogy Istentől csak jó származik. Isten egészséget ad, a betegség az ördögtől jön. Való igaz, hogy mindaz, amit Istentől kapunk a javunkra van, és ő mindenből képes jót kihozni a javunkra. A hiedelmekkel és a minden alapot nélkülöző, sokat pufogatott frázisokkal ellentétben az Írásokból az derül ki, hogy nem minden betegség származik Sától, és nem minden betegség van Isten akarata ellen. Isten közvetve vagy közvetlenül is megengedi a büntetést, és nem lehet leegyszerűsíteni a kérdést az ördög rosszat ad - Isten jót ad képletre. Isten közvetve megengedi, hogy a rosszat megtapasztaljuk. Azt világosan láthatjuk, hogy a bűnök terhe lehet fizikai probléma és betegség is. **JÓB** barátai többek között pont ebben voltak vétkesek. Jób példáján egyébként látható Isten szuverenitása. Jób, aki fedhetetlen és igaz volt, próbák hosszú sorának lett kitéve. Nem igaz az állítás, hogy aki megfelelően hisz vagy mindent jól csinál, sosem lesz beteg. Isten Jóbot egy idő után megszabadította. Szent Pál beszámol személyes küzdelméről. A Sátán angyala gyötörte az apostolt. A Sátán gyakran jelenik meg, mint a test fizikai bántalmazója az Újszövetségben. Ez a „valami” a testében volt, valamilyen fizikai probléma, imádkozott, hogy Isten vegye el, de Isten nemet mondott. Istennek célja volt a „nemmel”, Pál így még inkább tőle függött. Jézus emlékeztet minket arra, hogy kellemetlen meglepetés érhet, ha kiszorítjuk Őt az életünkből. Mi történik, ha kiszorítjuk Őt életünkből?! **BALESET**. A görög „**SZIMPTÓMA**” szó azt jelenti, hogy valaminek itt a jele, különösen betegségnek; tünetnek, hogy valami nincs rendben. „*Szümptoma*” - „*balesetet okozható eseményt*” jelent. Érdekes, hogy a bűnös vagy Isten nélkül élő ember ma nem szenved, de az lesz a sorsa. Balesetet szenvedhet, ott van a veszélye, mivel az esemény amelyet választott oda vezet, balesethez, balszerencséhez. Mit kell tennem, hogy elkerüljem a balesetet? Elővigyázatosnak lennem. Látni a veszélyt, hogy elkerüljem. Kell ismernem az utat, veszélyekkel együtt, hogy megóvjam magam a balesettől. Erre viszont magamtól nem vagyok képes. Ehhez más erőre van szükségem és nem emberi erőre, hanem nagyobb valamire - Istenre. Idézném (nemrégiben elhunyt) Kozma Imre atya gondolatát, aki azt mondta: „*Az ember személyes rendszerváltása akkor történik meg, amikor Isten segítségével megszabadul önzésétől, és képes szeretni, a másokért élni – és feltündököl az élet értelmére!*” Megszabadul és szabad lesz. Történik belül egy változás, melyet Isten hoz létre az ember életébe. Csakis Isten hoz (hozhat) az ember számára újat, nem megszokottat, **VÁLTOZÁS-t**, **GYÓGYULÁS-t**. Olyan megoldást, lehetőséget, hogy helyrehozza azt, ami helytelen, hiányos. **”MINDENT ÚJJÁ ALKOTOK”** – mondja Jézus. Isten megfordítja a világi, emberi gondolkodást a helyes útra. Azzal hogy szeretetet, Istent hoz az emberek világába. Önmagát adja. Szentírásban, az Ószövetségben olvashatjuk, hogy *„Milyen szép a hegyeken annak a lába, aki jó hírt hoz; aki békét hirdet, örömhírt hoz, és kikiáltja a szabadulást; aki azt mondja Sionnak: „Királyné lett a te Istened.” Figyelj csak! Őrszemeid kieresztik a hangjukat, és mind ujjonganak, mert szemtől szembe látják, hogy visszatér az Úr a Sionra. Ujjongva énekeljétek mindnyájan, Jeruzsálem romjai, mert az Úr megvigasztalja népét, és megváltja Jeruzsálemet. Az Úr felfedte szent karját minden nemzet szemé láttára. És meglátja a föld minden határa, hogy szabadulást szerez Istenünk.”* (Iz 52, 7-10) A testi ember nem született újjá, magától nem születhet újjá, vagyis halott (*ptóma*=holttest, hulla) Nincsen a testi ember az Isteni örök rendjében. Nincs egységben. Lelkével és lelkét éltető erővel vagyis Istennel. Halott. Vagyis, aki nem született újjá, az még mindig bűneiben van, vagy lelkileg halott. Isten Jézusban belépett ebbe az emberi sérült természetbe, ebbe az emberi drámába. És elkezdett működni itt bennünk az ő kegyelme, az ő megváltása. A felépülés kegyelme, a megújulás kegyelme. Ezeket az emberi testi betegségeket gyógyítja meg. Pont ezért hozta el Isten számunkra ezt a jót, magát

a lehetőséget a megújításra, az evangélium örömhírét. Már ez lehetőséget kínál számunkra, hogy van remény ebből kilépni, meggyógyulni a megtört emberi természetből. Hogyan? Hogy magát adja, hogy Egyházat adott nekünk. Hogy szakramentumokat, szentségeket adott nekünk... minden napra. Hogy gyógyfürdőt adott nekünk. Mint Silóám tavánál *Jézus rákente a sarat a vakon született ember szemére majd így szólt hozzá: „Menj el, mosakodj meg a Silóám tavában” - ami azt jelenti: küldött.* (Jn 9, 6-7) Minél betegebb ember annál jobb fürdőhely. Szükségünk van ilyen gyógyfürdőkre, szentségekre, melyek genialis dolgok számunkra. Mert itt van jelen gyógyító erejével. Eucharisztia, mint gyógyszer, orvosság. Szentgyónás, gyóntatószék - mint szauna, ahol kiizzadjuk a rosszat magunkból. Detoxikálódik a lelkünk. Ki kell izzadni a betegségeinket, hogy egészségesek legyünk, meggyógyuljunk. Szükségünk van az evangéliumra – a jó hírre, amit Isten küld nekünk. Hogy erőre kapjunk. Azzal hogy Isten szava teremtő erő, a bennem létező jó is életre kel. Új szívet, új lelket ad nekem. Kegyelemből – ajándékból. Ingyen. Igyatok ingyen. Ahogy Izajás próféta könyvében olvasható: *„Ti szomjazók, gyertek a vizekre mind, és bár nincsen pénzetek, siessetek ide! Vegyetek ingyen gabonát és egyeteket, vegyetek pénz nélkül bort és tejet. Miért költitek a pénzt arra, ami nem kenyér, és a keresetet arra, ami jól nem lakat? Hallgassatok ide, figyeljetek rám, akkor jót esztek, és kövér falatokban lesz részetek. Fordítsátok ide a fületek és gyertek ide hozzám; hallgassatok rám, és élni fog lelketek”.* (Izajás 55, 1-3) Annak ellenére, hogy itt van ez a megtört természetünk Isten itt van az ő kegyelmével. *„Elég neked az én kegyelemem”* (2Kor 12, 9) vagy tovább írja *”Ezért a Krisztusért örömöm telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban; mert amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős.”* (2Kor 12, 10) Találj időt és nézd meg ne csak a külsődet, hanem a belsődet, a szívedet. Isten kegyelme itt van mindenki számára, SENKI SEM LÚZER. Senki sem játssza a veszített játszmat, hanem a nyertesét.

Jézus tudjuk, hogy sok helyen tanított és sokszor csodát tett. Tanítása és csodái terjedtek. De Jézus sokszor parancsba is adta, hogy ne beszéljenek tetteiről, mégis mindenhol beszéltek róla. Nem tudjuk biztosan miért tiltotta Jézus a csodás gyógyítások után, hogy beszéljenek róla. De mindig megjegyezte, hogy a tiltás által elmúlik a hatása. És az emberek mindenhol beszéltek róla. Bizonyos mértékig ez természetes, hogy aki átélt valami nagy dolgot, csodát, nem képes hallgatni. Úgy érzi mindenkivel meg kell osztania. De a megosztásban is van különbség. Eláruljuk kifelé belső elgondolásainkat, az egész magatartásunkat is. Aki a vallásos életet éli, annak gyakran gyönyörű élményei vannak. De nem elég, hogy a vallásról csak beszéljünk. PSZICHOLÓGIA vagy lélektan is azt mondja, hogy az ember képes sok mindent elviselni, ha látja értelmét. Veszteségek, nehézségek, betegségek, próbatételek sokszor keresztbe tesznek az ember terveinek, elképzeléseinek. De hisz a kinyilatkoztatásban nem ezt kaptuk Istentől a Fiában, azt a tanítást, azt a biztos pontot, hogy mindennek van értelme? A szenvedésnek, keresztnek, fájdalomnak, elmúlásnak. *„Akik szeretik Istent minden a javukra válik”* (Róm 8,28)

Ha szembesül az ember a SZENVEDÉSSSEL, többféle módon reagálhat:

1) *elfordulhat, jajgathat, okolhatja Istent, másokat ...vagy..2) tűrhet, remélhet* – keresheti Isten közelségét. Az élet paradox helyzetait nem lehet megszüntetni, de: meghívhatom bele Istent. Lásd a boldogságokat. *„Boldogok akik sírnak, akiket üldöznek..”*

A bűn, a fájdalom, a szerencsétlenség, a szenvedés mocsarába süppedt embereket és saját magunkat kell kimenteni Krisztus által. A bűn, a fájdalom, a szerencsétlenség, a szenvedés olyan mocsár, melyből senki nem tud önerőből kiszabadulni. Sem a Buddha szobor sem varázs amulett

nem segít. Vagy az csak a mesében van, hogy Münchausen báró a saját hajánál fogva kiemelte önmagát egy mocsárból...sőt lovakkal együtt. Emberben benne van az a természetes elvárás amire a vallás is kötődik, ő adja az értelmet és a hitet a nehéz pillanatokban. A SZENVEDÉS IS LEHET A MEGISMERÉS FORRÁSA. A kígyó felkínálta Ádámnak és Évának a megismerést (de sajnos a kívánságokon keresztül). De ez az eset arra tett tanúságot, hogy a LÉLEK elvész, ha megismerésünk csak a vigasztalást keresi.

Sok ember valójában igaz nem szenved semmilyen fizikai betegségtől, de MÉGSEM EGÉSZSÉGES, ÉS ÍGY VAN EZ A BOLDOGSÁG TERÜLETÉN IS. VALÓJÁBAN MINDEN MEGADATOTT AZ EMBERNEK, HOGY NE CSAK BOLDOGULJON, HANEM IGAZÁN BOLDOG LEGYEN. BOLDOGSÁG ÁLLAPOT, SZEMLÉLETMÓD, AJÁNDÉK, MELYET ÁPOLNI ŐRIZNI KELL. INTEGRÁLIS gyógyulásra, váltásra van szükségünk, amit csakis Isten nyújthat.

SZENVEDÉS nem mindig negatív dolog, hanem lehet pedagógiai, tanítói jellege, valamire taníthat, ami esetleg nem az én elképzelésem szerint történik. Isten tud arról, hogy szenvedünk, fájdalom ér bennünket, szegények vagyunk...nem hagy el bennünket, ott van velünk, csak mi ne feledkezzünk meg róla

Ott van Jézus szenvedése, keresztútja, keresztre feszítése... Ő sem bálványozta a szenvedést, de elfogadta...mert a Teremtő Atya akaratát ismerte fel benne...A bűnbeesés után azonban a szeretet megsérült, legyengült! Lassan kiépült egy olyan világ, amely az önzésre alapozódott. Kultúránk elidegenedett a szeretettől. Egyre több a világban az elégedetlen ember: nem tud betelni semmivel – KIHASZNÁLJÁK, LENÉZIK EZT A VILÁGOT!

Erich Maria REMARQUE: „Amit az ember nem szerez meg, mindig jobbnak látszik annál, mint amije van. Ebben rejlik az emberi lét romantikája és hülyesége.“Pedig:„Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte, hogy mindaz aki hisz benne el ne vesszen!“

Érdekes Jézus számára jó volt ez a világ, és tudott benne élni (igaz hogy nem mennyek országának mondta) – és másik dolog az is, hogy a világ nem akarta Jézust (ezért keresztre feszítették)

1Jn 2,15-17: „ne szeressétek ezt a világot... mert abban nincs benne az Atya szeretete ez a világ úgysis elmúlik és annak kívánsága, de aki Isten akaratát cselekszi megmarad örökre.”

A ma emberét gyötri a szomjúság. Szeretné csillapítani a szomját, de nem találja azt a vizet, amely kiolthatja a szomját.**A ma embere szomjazik az igazságra,** de csak a maga igazát keresi, és nem ismeri fel Jézusban, aki maga az Igazság.**A ma embere vágyik az Istennel való találkozásra,** de nem meri megvallani bűneit, gyengeségét, csak a maga erejére akar hagyatkozni, így nem veszi észre, ki az, aki tőle inni kér, ki az, aki odaül mellé, megszólítja, és szeretné felemelni.**A ma embere, ha valamire rátalál, csak magának akarja megtartani,** ezért nem mer róla beszélni, így viszont a megtalált érték, szépség elveszíti értékes, szép voltát.

Mai korunk legnagyobb betegsége a NARCIZMUS = AZ ÖNIMÁDAT. A nárcistikus ember, csak külsőleg mutatja boldogságát, azt hogy tud önmaga is boldogulni, de valójában belül üres, felületes. Nárcista ember önmaga elől menekül, mert fél a szeretettől, fél másokat szeretni, fél attól, hogy a szeretet valamit követel. Nárcista ember csak saját elismerését keresi, ezért gyenge, gyáva és erőszakos, főleg azok iránt, akik beléptek bűvkörébe. Erőszakos azok ellen, akik megkérdőjelezték önképüket. Valójában ILLÚZIÓBAN él. Fél elindulni az IGAZSÁG felé, fél

belenézni a TÜKÖRBE. Visszariad attól, amit a tükörben lát. Csak a VARÁZS-TÜKÖR kell neki. Az igazság nem teszi őt szabaddá, nem KÁPRÁZTATJA EL, hanem épp ellenkezően – VISSZARIASZTJA az igazságtól. *Sokszor azt hiszi az ember a bajok közepette, hogy Isten nem gondol ránk. Már nem érdekli őt a nyomorúságunk. Minden jel arra mutat, hogy elfelejtett és nem törődik velünk. Ez DEISTA felfogás.* A deizmus Istent és a világot különválasztja egymástól.

Jézusba vetett hitünk boldogságot ígér; *A kereszténység az ÉLET üzenete.* A Nép Jézus korában kereste JÉZUS jelenlétét: segítséget kértek tőle, sokszor ezt nem a maguk részére, hanem betegek, szeretteik részére kérték. Manapság az ember jobban fél a testi betegségektől mint a lelki betegségektől. Ez még nem is volna annyira nagy tragédia, az inkább, hogy csak magára gondol.

A legnagyobb betegség a BŰN, a SZERETETLENSÉG, ISTENTELENSÉG. Ebből kell kigyógyulni ezt kell orvosolni életünkben. Jézusnak van hatalma a betegség fölött - A Jézus gyógyító csodáiról szóló történetek előrejelzik a gyógyítás végső csodáját, amely a kereszten ment végbe.

Az evangéliumokban Jézus rengeteg embert meggyógyított; ezzel beteljesítette az Iz 53,4-5 versének ószövetségi prófeciáját: „...⁴Bár a mi betegségeinket viselte, és a mi fájdalmaink neheztedek rá, mégis (Istentől) megvertnek néztük, olyannak, akire lesújtott az Isten, és akit megalázott. Igen, a mi bűneinkért szúrták át, a mi gonoszságainkért törték össze; a mi békességünkért érte utol a büntetés, az ő sebei szereztek nekünk gyógyulást. (Iz 53,4-5)

Vagy például a leprás ember történetében érdemes figyelni erre a kulcsmondatra: „Uram, ha akarod...” (Mt 8,2) Leprásként ez az ember számkivetett volt, hiszen a leprát súlyosan fertőző betegségnek tartották. Rendkívüli merészség kellett a részéről ahhoz, hogy ilyen betegen Jézus közelébe férközzön, ő mégis bizakodva megtette. Tudta, hogy hite nem garancia arra, hogy Jézus meg fogja gyógyítani, de azt is tudta, hogy Jézus képes rá.

Zsidóknál olyan törvény volt, amely szerint nem közelíthették meg a beteget, csak 150 lépésre. Főleg, ha leprás volt. Érdekes, hogy sok esetben Jézus megközelítette a beteg embert, sőt meg is érintette. Jézus érintése sokszor gyógyulással volt összekapcsolva. Mert teli volt szeretettel. Nemcsak Jézus gyógyított, hanem sokszor az apostoloknak is megparancsolta, hogy tanítsanak, gyógyítsanak, s üzzék ki a gonosz szellemeket. Érdekes megfigyelni, hogy Jézus ezt a három elemet mindig összekapcsolja: az örömhír hirdetését, gyógyítást, és szabadítást.

Az ÖRÖMHÍR HIRDETÉSE, gyógyulás és szabadítás nélkül mindig nagyon silány, szegényes és felületes marad. A GYÓGYULÁS ÉS SZABADÍTÁS örömhír hirdetése nélkül hazugsággá válik, mert az igazi gyógyulás és szabadítás az embert mindig Jézushoz kell, hogy vezesse.

Jézus Krisztus megszünteti a HATÁRT a tiszta és tisztátalan között, mert ezt a jócselekedet kívánja. Átlépi a képzeletbeli határt, hogy megmutassa Isten irgalmasságát.

ASSISI SZENT FERENC életében számtalanszor találkozott tisztátalan emberekkel. De talán legkimagaslóbb találkozása, amikor leprással találkozott, s őt nemcsak hogy megérintette, hanem meg is ölelte és csókolta. Krisztus irgalmas szeretetét cselekedte. Ma nem járnak utcáinkon szó szerinti leprások. De az biztos bűnökben sínylődő emberek viszont igen. Bűn is nagyon hasonló a leprához, ami a lelkünket fertőzi meg. A bűn elszakít Istentől, gyengíti a kapcsolatot Istennel. A bűnösök rászorulnak Isten irgalmára, kegyelmére. Feladatunk nem sajnálni a bűnöst, illetve messziről kerülni, hanem megmutatni Isten jóságát és Krisztushoz vezetni. BŰN-t relativizáljuk – ez a mai kor veszélye. Nem adunk neki teljes fontosságot. Kétségessé tesszük egy dolog teljes, tökéletes, vitán felüli állapotát. Jézus Krisztus nem sajnálkozott, hanem együttérző volt.

Irgalmasságot mutatott. A szeretet szemével nézve a világ, amelyben élünk már más világ, százszor szép.

Bohumil HRABAL paradigmája, nézete: „*A világ mindig gyönyörű, nem azért, mintha valóban az volna, hanem azért, mert én úgy látom.*” E szemléletből derű fakad. Ez a derű jellemzi mindazokat, akik szolgálatukban alászállnak az emberlét poklaiba, nyomorúságába. Ez egy GYÖNYÖRŰ PARADOXON.AHOGY A SZEGÉNYEK ÚGY A BETEGEK IS AZ EGYHÁZ KINCSEI. - Jézus maga lett a szegénység és a gyalázat minden sebeivel tette koldussá! De ezáltal is megmutatta a SZERETET GYÓGYÍTÓ EREJÉT, ami abban van, hogy Jézus megmutatja a TEREMTŐ ATYA SZÍVET, mely szeretet. És végezetül mondjuk el a GYÓGYÍTÓ ÉS SZABADÍTÓ IMÁDSÁGOT:

Jézusunk, imádjuk isteni hatalmadat, amellyel meggyógyítottad a betegeket, amellyel kiűzted a gonosz lelkeket, amellyel feltámasztottad a halottakat, amellyel lecsendesítetted a háborgó tengert. Jézusunk, imádunk Téged. Hisszük, hogy jelen vagy az Oltáriszentségben. Kérünk szellemileg lépj ki és menj oda a betegeink mellé és érintsd meg őket gyógyító, szabadító szeretetteddel. Jézusunk, érintsd meg beteg, megkötözött testvéreinket: a testüket, lelküket, nyelvüket, szívüket, beteg részeiket, hogy azok meggyógyuljanak. Jézusunk, add, hogy beteg, megkötözött gyermekeid úgy nézzenek Rád, mint a köztünk járó gyógyító és szabadító Istenre, aki üdvösségünk érdekében, minden jóra képes vagy. Jézusunk áld meg a problémáinkat, hogy azok akaratod szerint megoldódjanak. Drága Szentlelked által áraszd ki a Te gyógyításodat, szabadításodat. Amen.

Jelencsics Erich Gábor Atya